BRUNO FERRERO

Cercuri în apă

(Istorioare pentru suflet)

Traducerea din limba italiană:
Simona Ştefana Zetea

Doar o poamă

Eleşteul încremenise şi era absolut nemişcat în căldura verii. Stând şi lenevind pe o frunză de nufăr, un broscoi urmărea din priviri o insectă cu picioare lungi care plutea necugetată pe suprafaţa apei: în curând avea să ajungă în raza sa, iar el nu avea decât să caşte gura pentru a o înşfăca. Ceva mai încolo, o altă minusculă insectă acvatică, un ţânţărel, privea îndurerat la o grazioasă ţânţari că: nu îndrăznea să-i declare iubirea sa şi se mulţumea să o admire din depărtare.

Pe mal, la câţiva centimetri de apă, o floricică - atât de mică încât aproape nu se vedea - stătea să moară din lipsă de umezeală. Nu izbutea nicicum să ajungă la apă, deşi aceasta era atât de aproape. Îşi sleise cu totul rădăcinile de atâta efort.

O musculiţă însă stătea să se înece.

Căzuse din neatenţie în eleşteu. De acum aripioarele sale se îngreunaseră şi nu mai izbutea să se ridice. Era cât pe ce să fie înghiţită de apă. Un zarzăr îşi întindea crengile deasupra eleşteului. La capătul celei mai lungi ramuri a acestuia, care ajungea aproape până la mijlocul apei, o zbârcită poamă de culoare închisă, foarte coaptă, se desprinse şi căzu în eleşteu.

Se auzi o bufnitură surdă, aproape de nedesluşit din pricina zumzetului insectelor. Dar în clipa în care poama căzu în apă, cu un fel de solemnitate, asemeni unui boboc ce înfloreşte, apa începu să vibreze în cercuri, care se năşteau unul după altul...

Insecta cu picioare lungi fu atinsă de acea undă şi dusă departe de raza d? atac a broscoiului.

Ţânţărelul fu împins către ţânţărică şi se lovi de ea. Îşi cerură scuze şi se îndrăgostiră unul de altul.

Cel dintâi cerc ieşi peste mal şi un val de apă închisă la culoare se vărsă peste micuţa floare care prinse iarăşi viaţă.

Cel de-al doilea cerc de apă ridică musculiţa şi o aruncă pe un fir de iarbă de pe mal, unde aripioarele sale putură să se usuce.

Câte vieţi nu au schimbat nişte neînsemnate cercuri în apă.

Nici aceste povestioare nu sunt altceva decât nişte biete cercuri în apă, dar cine ştie...

Ochiul dulgherului

Într-un sat, era odată, cu multă vreme în urmă, un dulgher care avea un atelier. Într-o bună zi, în timp ce meşterul lipsea, uneltele sale ţinură mare sfat.

Se sfătuiră viu şi îndelung, ba chiar se ciondăniră un pic. Voiau să scoată unele unelte din cinstita lor adunare.

Unul dintre ele cuvântă:

- Se cade să-1 alungăm pe fârtatul Ferăstrău, întrucât muşcă şi ne face dinţii să scrâşnească. Mai fioros ca el nu este nimica-n lume.

Se vârî în vorbă şi altul:

- Nu mai putem să o suferim în mijlocul nostru pe surata Rindea: şi ea este tăioasă din fire şi cam meticuloasă, aşa încât smulge toate aşchiile care îi ies în cale.

- Fârtatul Ciocan - se ridică încă unul - are un fel de-a fi cam greu de suportat fiindcă e iute la mânie. Aş zice că este un bătăuş. Loviturile sale neîncetate sunt supărătoare şi îi înfurie pe toţi. Să-1 alungăm aşadar!

- Ce să mai zicem despre Cuie? Oare poate cineva trăi din pricina ascuţitelor Cuie? Ba să plece de la noi! La fel şi Pila şi Raşpelul. Să trăim alături de acestea este un adevărat chin. Să alungăm şi Glaspapirul, a cărui noimă pare a fi doar aceea de a-i zgâria pe ceilalţi!

Astfel grăiau între ele cu tot mai mare înflăcărare uneltele dulgherului. Vorbeau toate deodată. Ciocanul ar fi vrut să alunge pila şi rindeaua, care la rându-le voiau să zvârle de acolo cuiele şi ciocanul şi aşa mai departe. La sfârşitul adunării, toţi i-ar fi alungat pe toţi.

Sfatul fu însă pe neaşteptate întrerupt de sosirea dulgherului. Toate uneltele tăcură când îl văzură apropiindu-se de tejgheaua la care lucra îndeobşte.

Omul nostru luă o scândură şi o tăie cu Ferăstrăul muşcător. O dete pe Rindeaua care smulge toate aşchiile. Surata Secure care loveşte cu cruzime, fârtatul Raşpel cu limba aspră, fârtatul Glaspapir care răzuieşte şi zgârie fură de îndată şi ele puse la treabă.

Dulgherul nostru luă apoi suratele Cuie împunsătoare din fire şi pe fârtatul Ciocan care izbeşte şi loveşte.

Slujindu-se de toate uneltele sale îndărătnice, făcu un legănel - un leagăn nespus de frumos gata să primească în el un copilaş ce avea să se nască, gata să îmbrăţişeze Viaţa.

Dumnezeu ne priveşte cu ochiul dulgherului.

Mâna

Un copil făcuse cumpărăturile a căror grijă i-o încredinţase mama. Făcuse totul bine şi cu foarte mare atenţie. Pentru a-1 răsplăti, vânzătorul de la drogherie, luă dintr-un raft o cutie mare de bomboane, o deschise şi i-o înfăţişă copilului.

- Ia, micuţule!

Copilul luă o bomboană, dar vânzătorul îl încuraja:

- Ia câte îţi încap în mânuţă. Copilul făcu ochi mari şi îl privi.

- Păi... atunci ia tu în locul meu!

- De ce?

- Pentru că ai mâna mai mare.

Atunci când ne rugăm, să nu ne măsurăm cererile după micimea credinţei noastre. Să ne amintim doar că mâna lui Dumnezeu este mai mare.

Du-te tu în locul meu

Un bărbat avea obiceiul de a-i spune următoarele soţiei sale în fiecare duminică dimineaţa:

- Du-te tu la biserică şi roagă-te pentru amândoi.

Iar prietenilor le spunea:

- Nu este cazul să mă duc la biserică; se duce soţia mea pentru amândoi.

Într-o noapte, bărbatul acela avu un vis. Se afla împreună cu soţia sa în faţa porţii Paradisului şi aştepta să intre.

Poarta se deschise încetişor şi auzi un glas care îi spunea soţiei sale:

- Poţi să intri pentru amândoi. Femeia intră, iar poarta se închise. Omul se întrista în aşa hal încât se trezi. Nu puţină fu însă uimirea soţiei atunci când, în duminica următoare, la vremea Liturghiei, se pomeni că vine la ea soţul său şi îi spune:

- Azi vin cu tine la biserică.

Eu, eu, eu, Doamne, eu sunt cel care are nevoie de rugăciune,

Eu, eu, eu, Doamne, eu sunt şi am nevoie de rugăciune;

Nu mama sau tatăl meu, ci eu, Doamne,
am nevoie de rugăciune.
Nu mama sau tatăl meu, ci eu, Doamne,
am nevoie de rugăciune.
Nu diaconul sau stăpânul meu, ci eu, Doamne,
am nevoie de rugăciune.
Nu diaconul sau stăpânul meu, ci eu, Doamne,
am nevoie de rugăciune.
Eu, eu, eu, Doamne, eu sunt
cel care are nevoie de rugăciune,
Eu, eu, eu, Doamne, eu sunt
şi am nevoie de rugăciune.

(din cântecele tradiţionale ale negrilor)

O mamă specială

V-aţi întrebat vreodată cum sunt alese mamele care urmează să aibă copii handicapaţi? Eu îmi închipui că Dumnezeu îi instruieşte pe îngeri în acest sens; aceştia înscriu tot ceea ce le spune într-un registru uriaş.

- Armstrong, Beth, băiat. Sfânt protector - Matei. Foerst, Marjorie, fată. Sfântă protectoare - Cecilia. Rutlege, Carrie, gemeni. Sfânt protector... să zicem Gerald. El este obişnuit cu o credinţă slabă.

În fine, El rosteşte către alt înger un nume şi surâde:

- Acesteia să-i dăm un copil handicapat, îngerul se miră.

- De ce tocmai ei, Doamne? Este atât de fericită.

- Exact, răspunde Dumnezeu zâmbind. Aş putea oare să dau un copil handicapat unei femei căreia îi este străină bucuria? Aceasta ar fi o cruzime.

- Dar are destulă răbdare, oare? întreabă îngerul.

- Nu vreau să aibă prea multă răbdare, pentru că altminteri s-ar cufunda într-un ocean de tristeţe şi ar începe să se autocompătimească. Odată ce va trece peste şoc şi resentimente, cu siguranţă o va scoate la liman.

- Dar, Doamne, mă tem că femeia aceea nici măcar nu crede în Tine.

Dumnezeu surâse:

- Nu are importanţă. Am eu grijă de asta. Femeia aceea este potrivită. Are egoismul necesar.

Îngerului i se taie răsuflarea.

- Egoism? Păi este acesta o virtute? Dumnezeu consimţi.

- Dacă nu va fi în stare să se îndepărteze uneori de copilul său, nu va putea supravieţui. Da, aceasta este femeia pe care o voi binecuvânta cu un copil mai puţin desăvârşit. Ea încă nu-şi dă seama de aceasta, dar va fi de invidiat. Nu va avea nici o siguranţă. Nu va considera că un simplu pas este lucru de nimic. Atunci când copilaşul va spune pentru prima dată „mamă”, va fi martoră a unui miracol şi va şti acest lucru. Atunci când va vorbi fiului său orb despre un copac sau un apus de soare, ea va privi creaţia aşa cum puţini ştiu să o facă. Am să-i dau darul de a vedea clar lucrurile pe care doar Eu le văd - necunoaşterea, cruzimea, prejudecata - şi acela de a se ridica asupra a toate acestea. Ea nu va fi niciodată singură. Eu îi voi sta alături în fiecare clipă şi zi a vieţii sale, pentru că ea va face ceea ce aş face Eu însumi şi cum aş face-o Eu.

- Şi cine va fi sfântul protector? Întrebă îngerul.

Dumnezeu surâse:

- Îi va fi de ajuns o oglindă.

(ErmaBombeck)

Cuiul

Un neguţător se tocmise bine la târg. Îşi vânduse toată marfa şi avea punga doldora de galbeni şi arginţi.

Cugetat, voia să se întoarcă acasă înainte de căderea nopţii, aşa încât se hotărî să o pornească iute la drum. Puse bine punga în desaga de la şaua calului şi apoi încalecă şi o luă la galop.

Pe la amiază, poposi într-o cetate. Fierarul care îi potcovise calul, ţinându-1 de hăţuri, îi atrase atenţia asupra unui nimic:

- Stăpâne, lipseşte un cui de la potcoava calului, la piciorul stâng din spate!

- Lasă asta - izbucni neguţătorul - va mai ţine potcoava şase leghe, cât mai am de făcut. Sunt cam zorit.

În toiul după-amiezii, neguţătorul poposi la un han şi ceru o măsură de ovăz pentru calul său. Sluga de la grajduri îi spuse:

- Stăpâne, calului domniei voastre îi lipseşte un cui de la potcoavă, la piciorul stâng din spate! Dacă poftiţi, îl potcovesc îndată.

- Nu, nu, zise neguţătorul nostru, sunt tare grăbit şi animalul va mai putea face două leghe câte au mai rămas din

drumul meu.

Sări iar pe şa şi îşi văzu de drum, dar la puţină vreme calul începu să şchiopăteze. Peste puţin începu să se clatine de-a dreptul. Şi iar peste puţin căzu de-a dreptul şi îşi frânse un picior. Astfel, neguţătorul se văzu nevoit să îl părăsească. Îşi puse desaga pe spate şi, mergând, îl prinse noaptea tocmai când trecea printr-un codru plin de primejdii; îl jefuiră doi tâlhari de tot ce avea, astfel încât ajunse acasă în zori zdrobit de oboseală şi înfuriat.

- Şi totul din pricina unui amărât de cui, zise el.

Lanţurile nu asigură unitatea unei căsnicii. Nişte firişoare, sute de fire subţirele îi leagă pe soţi de-a lungul anilor. Atâtea şi atâtea fire „de nimic”. Adesea suntem însă foarte zoriţi şi le frângem unul câte unul. Şi asta până când se produce dezastrul.

De ce alergi?

De la fereastra sa care dădea spre târg, învăţătorul îl văzu pe unul dintre discipolii săi, pe nume Haikel, care umbla în grabă, foarte ocupat.

Îl chemă şi-1 pofti să i se alăture.

- Haikel, ai privit în dimineaţa asta cerul?

- Nu, Învăţătorule.

- Dar drumul, Haikel? Drumul l-ai văzut în dimineaţa asta?

- Da, învăţătorule.

- Şi acum, îl vezi şi acum?

- Da, învăţătorule, îl văd.

- Spune-mi ce vezi.

- Oameni, cai, căruţe, neguţători care sunt zoriţi, ţărani care se înfierbântă, bărbaţi şi femei care vin şi merg, iată ce văd.

- Haikel, Haikel - îl dojeni cu îngăduinţă învăţătorul - peste cincizeci de ani, peste alţi cincizeci, mai fi-vor un drum şi un târg ca acestea.

Mai fi-vor şi animale de tracţiune care să ducă alţi şi alţi neguţători care vor vinde sau cumpăra alţi şi alţi cai. Eu însă nu voi mai fi aici şi nici tu nu mai fi-vei. De aceea te întreb, Haikel, la ce bun să alergi dacă nici măcar n-ai vreme să priveşti cerul?

Noi am privit oare cerul în dimineaţa asta?

Datoria

Un om foarte bogat avea o mulţime de datornici. Când fu destul de înaintat în vârstă, într-o bună zi îi chemă la sine pe unii dintre cei care îi datorau mai mult şi le spuse:

- Dacă nu puteţi să-mi daţi chiar astăzi înapoi ceea ce îmi datoraţi şi în schimb îmi juraţi pe ce aveţi mai sfânt că vă veţi plăti datoriile în viaţa viitoare, eu am să ard poliţele pe care mi le-aţi semnat.

Cel dintâi datornic îi datora o sumă mică. Se prinse că în viaţa viitoare avea să primească a fi calul creditorului său şi a-1 duce în galop unde va voi.

Bătrânul nostru acceptă oferta şi arse hârtia care vădea datoria acestuia.

Cel de-al doilea debitor îi datora o sumă mai mare şi făgădui:

- Eu sunt gata să devin în cealaltă viaţă boul tău. Voi trage la plug pentru a-ţi ara câmpul şi voi duce carele cu fân şi astfel îmi voi plăti datoria.

Bătrânul nostru acceptă şi arse poliţele celui de-al doilea datornic.

Cel din urmă rămăsese un om care avea la el o uriaşă datorie.

- Pentru a-mi plăti datoria - zise el – în viaţa viitoare am să fiu tatăl tău.

Bătrânul nostru se înfurie aprig, înşfacă un baston şi cât pe ce să-1 lovească pe nerespectuosul debitor.

Acesta îl opri, zicându-i:

- Dă-mi voie, înainte de a mă bate, să te lămuresc de ce am spus asta. Datoria mea este uriaşă şi cu siguranţă nu pot să mi-o achit devenind un simplu bou sau un biet cal. Sunt gata să-ţi fiu tată. Astfel voi lucra zi şi noapte pentru tine, te voi ocroti cât vei fi mic şi voi veghea asupră-ţi până când vei creşte. Voi face orice sacrificiu, îmi voi da chiar şi viaţa pentru ca ţie să nu-ţi lipsească nimic, iar - la moarte - îţi voi lăsa toate bogăţiile pe care le voi fi adunat. Nu este oare aceasta mai mult decât dacă aş face pe boul sau calul pentru tine? Nu ţi-am făcut oare o ofertă bună pentru plata datoriei mele?

O fiică se întoarse spre mama ei făcând o figură otrăvită şi exclamă:

- Dacă îţi dau atâta bătaie de cap de ce m-ai mai adus pe

lume?

Mama se întrista un pic, dar fata avea dreptate.

A hotărî să avem un copil înseamnă a contracta faţă de acea persoană cea mai înaltă datorie din câte pot exista pe lume.

Oare este ceva mai măreţ decât a spune cuiva care încă nu există: „De acum încolo tu vei exista pentru că o vreau eu”?

Progresul

Un explorator străbătea uriaşele păduri ale Amazoniei, în America de Sud.

Căuta oarece zăcăminte de petrol şi era foarte grăbit. În primele zile, indigenii pe care îi angajase ca şi însoţitori se adaptară la mersul rapid şi neliniştit pe care albul dorea să-1 imprime tuturor lucrurilor.

Dar, în dimineaţa celei de-a treia zi, se opriră tăcuţi şi rămaseră nemişcaţi, cu un aer întru totul absent.

Era lucru vădit că nu aveau de gând să mai pornească la drum.

Pierzându-şi răbdarea, exploratorul nostru, arătă spre ceas şi, cu gesturi grăitoare, încercă să-1 facă să înţeleagă pe cel ce era căpetenia însoţitorilor că era necesar să se urnească din loc, pentru că timpul trecea.

- Cu neputinţă, răspunse acesta, liniştit. Oamenii au umblat prea repede şi acum aşteaptă ca sufletul lor să-i ajungă din urmă.

Oamenii de azi sunt tot mai rapizi. Dar sunt şi neliniştiţi, distraţi şi nefericiţi. Aceasta pentru că sufletul lor a rămas undeva în urmă şi nu-i mai poate ajunge.

Rugăciunea

„Dragă Pruncule Isus, îţi mulţumesc pentru frăţiorul meu, dar eu îţi cerusem în rugăciune un câine. Al tău Fabrizio.”

Andrei nu avea decât o singură dorinţă, aceea de a primi o bicicletă, şi anume acea bicicletă galbenă cu multe accesorii pe care o văzuse într-o vitrină din oraş. Nu mai putea să şi-o scoată din minte. Vedea acea bicicletă şi în vis, şi în cacaoa de dimineaţă, şi în portretul lui Carol cel Mare zugrăvit în manual.

Dar mama lui Andrei avea atâtea altele de achitat şi cheltuielile creşteau zi de zi. Cu siguranţa nu ar fi putut cumpăra o bicicletă atât de scumpă ca aceea pe care o visa el.

Andrei ştia greutăţile mamei sale şi, de aceea, se hotărî

să-i ceară bicicleta ca dar de Crăciun direct lui Dumnezeu. În fiecare seară, Andrei adăuga la rugăciunea sa următoarele cuvinte: „ Adu-ţi aminte să-mi dai bicicleta cea galbenă de Crăciun. Amin. “

În fiecare seară, mama îl auzea pe Andrei cum se ruga pentru a primi bicicleta cea galbenă şi în fiecare seară clătina cu tristeţe din cap. Mama ştia că pentru Andrei Crăciunul va fi o zi cu multă durere. Bicicleta avea să lipsească, iar copilul avea să fie tare dezamăgit.

Sosi şi Crăciunul şi, fireşte, Andrei nu primi nici o bicicletă.

Seara, copilul îngenunche ca de obicei lângă pătuţ pentru a-şi spune rugăciunile.

- Andrei - îi spuse cu blândeţe mama - credea trebuie să fii nemulţumit pentru faptul că nu ai primit bicicleta ca dar de Crăciun. Sper însă că nu eşti supărat pe Dumnezeu pentru că nu a răspuns la rugăciunile tale.

Andrei îşi privi mămica.

- Ah, nu, mămico. Nu sunt supărat pe Dumnezeu. El a răspuns la rugăciunile mele, spunând „ nu “.

Problema

Un evreu bun sosi în fugă la rabinul său şi exclamă:

- Învăţătorule, s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Fiul meu vrea să se căsătorească cu o creştină!

- Ei, fiul tău... răspunse rabinul. Uită-te şi tu la mine şi la fiul meu. Eu sunt capul comunităţii, lumea ne ia pe mine şi familia mea drept exemplu, iar fiul meu doreşte şi el să se căsătorească cu o creştină şi să primească botezul.

Evreul nostru tăcu o clipă, un pic nelămurit, şi apoi zise.

- Atunci când au probleme, toţi vin la tine; dar tu ce faci când ai o problemă aşa mare ca aceasta? Cui i te adresezi?

- Ce-ai vrea să fac? M-am adresat lui Dumnezeu.

- Şi... ce a spus Dumnezeu?

- Dumnezeu mi-a zis: „Ei, fiul tău...”, răspunse rabinul. „Uită-te şi tu la al meu!”

Acesta este miezul tainei întrupării: Dumnezeu ne zice: „ Şi Eu...”

Legenda crocodilului

Se spune că Aki Gahuk fusese o căpetenie puternică, dar apoi - ca toată lumea - îmbătrâni şi, în momentul în care se

petrece povestea noastră, chipul i se zbârcise, părul îi încărunţise, devenise nesigur pe el şi tremura din tot trupul.

Copiii săi erau mari, se căsătoriseră şi îşi părăsiseră tatăl. Abia dacă îi aduceau de mâncare. Bătrânul nu mai putea să se mişte şi fiii săi îi aduceau în fiecare zi resturile ce cădeau de la masa lor. Şi erau tare nemulţumiţi de faptul că îmbătrânea mereu şi nu se hotăra să moară odată.

Dar Aki Gahuk se agăţase parcă cu încăpăţânare de viaţă. Îşi petrecea zilele pe malul râului, şezând pe un bolovan plat. Medita mereu, iar capul său de om venerabil se clătina sub razele soarelui. Prospeţimea apei îl făcea să mai uite de durere şi slăbiciune.

Iar vremea trecea.

De acum bătrânul rămânea neîntrerupt pe malul râului. Fiii săi nu mai veneau să-1 cerceteze, iar nepoţii - dacă veneau la râu ca să se joace pe sub copaci - aruncau în el cu pietre. Aki Gahuk privea la ei fără a se plânge. Trupul său se întări. Încet-încet şi pe nesimţite, el se preschimbă. Zbârciturile pielii sale se transformară în solzi, pielea sa se înăspri şi se făcu lucioasă.

Mâinile şi picioarele sale chircite, întremându-se, îşi recăpătară muşchii şi puterea, cu toate că se scurtară. Capul său, de cât stătuse lipit de piatră se turti. Ochii săi, de atâta cât aşteptaseră venirea copiilor, aproape că ieşiră din orbite. Măselele sale crescură mai mari, dinţii se ascuţiră din nou.

Fiii lui Aki Gahuk se îngroziră văzându-şi tatăl astfel preschimbat şi îl poftiră să intre din nou în casă.

- Prea târziu, le răspunse bătrânul. Vouă nu v-a fost milă de mine pe când eram un biet bătrân ce tremura. Acum sunt o altă făptură. Nu mai aparţin familiei voastre. Voi sălăşlui în râu şi urmaşii mei vor fi nesătui şi cu măselele lor vor putea să-i zdrobească pe oameni, iar eu am să le îngădui să vă devoreze pe voi, pe copiii voştri şi pe copiii copiilor voştri.

Astfel grăi Aki Gahuk pe malul însorit al râului - Aki Gahuk, bătrânul care nu avea parte de iubire, care s-a îmbrăcat în piele tare pentru a nu mai trebui să sufere împietrirea inimii copiilor şi care a devenit înfricoşător pentru că aceştia nu-1 mai socoteau om.

Astfel a apărut crocodilul.

„Asprimea bătrânilor ascute dinţii tinerilor, iar asprimea tinerilor/ace din bătrâni nişte crocodili.”

(Proverb din Borneu).

Jurământul

Un împărat chinez din vechime a făcut într-o bună zi un jurământ solemn:

- Îi voi cuceri pe toţi duşmanii mei şi îi voi alunga din împărăţia mea.

Ceva vreme mai târziu, supuşii săi îl văzură cu uimire pe împărat plimbându-se prin grădinile sale la braţ cu cei mai mari duşmani ai săi, râzând şi glumind cu ei.

- Dar... Îl întrebă mirat unul dintre curtenii săi, nu ai jurat tu că îi vei alunga din împărăţia ta pe toţi duşmanii tăi?

- De fapt asta am şi făcut, răspunse împăratul. I-am transformat pe toţi în prieteni.

Un om se hotărâse să aranjeze un pic spaţiul verde din faţa căsuţei sale, transformându-l într-un covor verde după moda englezească. Dedica gazonului toate clipele sale libere. Aproape reuşise, când descoperi într-o primăvară că printre firele de iarbă crescuseră nişte păpădii, de un galben strălucitor.

Se grăbi să le smulgă pe dată. Dar, a doua zi, alte două flori galbene răzbăteau din iarba verde.

Cumpără un erbicid puternic. Dar nu rezolvă nimic cu el.

Din acea clipă, viaţa sa se transformă într-o continuă luptă împotriva încăpăţânatelor flori galbene, care în fiecare primăvară erau tot mai numeroase.

- *Oare ce-aş mai putea face? i se adresă el descurajat soţiei sale.*

- *De ce nu încerci să le îndrăgeşti? îi răspunse liniştită aceasta.*

Omul nostru încercă. După o vreme, acele floricele strălucitoare aflate în verdele ca smaraldul al ierbii începură să-i pară rodul muncii unui artist.

Din acea clipă trăi fericit.

Câte persoane nu te irită... De ce nu încerci să le iubeşti?

Mâinile curate

După moarte, un om se înfăţişă în faţa Domnului. Cu multă mândrie, el îi arătă mâinile sale:

- Doamne, uită-te cât sunt de curate mâinile mele!

Domnul îi zâmbi, dar cu o umbră de tristeţe, şi îi spuse:

- Este adevărat, dar sunt şi goale.

Scriitorul rus Dostoievski istoriseşte povestea unei doamne care era bogată, dar şi foarte zgârcită; aceasta, de îndată ce a murit, s-a pomenit în faţa unui drăcuşor care a azvârlit-o în aprigul foc al iadului. Îngerul ei păzitor începu să se gândească cu disperare dacă nu exista cumva vreun motiv pentru care să poată fi salvată. În fine, îşi aminti de un eveniment îndepărtat şi îi spuse lui Dumnezeu:

- Într-o zi, această doamnă a dat o ceapă din grădina sa unui om sărac. Dumnezeu zise zâmbind către înger:

- Bine, datorită acelei cepe se va putea mântui. Ia ceapa şi apleacă-te asupra focului astfel încât doamna să poată să se agate de ea şi ridic-o. Dacă această doamnă se va agăţa bine de singura sa faptă bună, va putea veni în Rai.

Îngerul se plecă atât cât izbuti asupra aprigului foc şi strigă către femeie:

-Haide iute, agaţă-te de ceapa asta. Asta şi făcu doamna şi de îndată începu să se înalţe spre cer.

Dar un altul dintre cei condamnaţi se agăţă de poala hainei ei şi fu ridicat şi el; un alt păcătos se agăţă la rându-i de piciorul acestuia şi urcă şi el. În curând, se formă un întreg şir de persoane care se înălţau spre rai prinse de acea doamnă agăţată de ceapa pe care o ţinea îngerul.

Diavolii începură să-şi facă griji, deoarece infernul pur şi simplu se golea cu atâţia oameni agăţaţi de ceapă.

Lungul şir ajunse până aproape de poarta paradisului. Doamna era însă o zgârcită cum nu se mai pomenise şi, când îşi dădu seama de prezenţa acelui şir de păcătoşi agăţat de poala hainei sale, strigă ieşindu-şi din fire:

- Ceapa e a mea! Dor a mea! Lăsaţi-mă...

Exact în acea clipă, ceapa se desfăcu în mii de foi, iar femeia, împreună cu tot alaiul, căzu în aprigul foc.

În faţa porţilor paradisului rămase doar îngerul păzitor, foarte amărât.

Să primim în mâinile noastre alte mâini şi să le strângem cu putere.

Ne vom mântui doar împreună cu alţii sau nu ne vom mântui.

Lacul şi gâştele

Era odată, în colţişorul unui ţinut verde şi nepoluat de la ţară, un mic lac cu apă foarte limpede. Era un lac foarte mic,

aproape doar un eleşteu, dar cerul se oglindea în apa sa pură şi îl preschimba astfel într-un loc ca de basm în inima pajiştilor.

Soarele zilei, luna şi stelele nopţii păreau că-şi dau întâlnire în limpedea oglindă a apei. Sălciile de pe mal, margaretele şi ierburile de pe coline se bucurau cu toate nespus de acea reflectare a cerului statornicită pe pământ; ea preschimba acel uitat colţişor de lume într-o adevărată gură de rai.

Într-o zi însă, scoţând ţipete şi fâlfâind din aripi, sosi pe malul lacului un cârd de gâşte grase şi arogante. Făcând mereu „ga-ga” şi vârându-şi ciocurile mari în apă, ele tulburară tăcerea şi pacea acelei oglindiri a cerului.

Gâştele erau nişte creaturi practice, nu se gândeau ele la şuieratul vâtului sau la strălucirea apei celei limpezi. Plonjară în apa lacului cu zecile şi începură chiar să se scufunde în căutarea hranei. Motto-ul lor era „a mânca şi a se îngraşă”. Se bălăciră, făcură murdărie şi gălăgie.

Peste tot zburau pene şi fulgi. Cârceii, peştişorii şi toate micuţele vieţuitoare ale lacului într-o clipită dispărură în nesăţioasele guşe ale nesătulelor gâşte. Nisipul cel fin de la fund, răscolit şi mişcat din loc, invada apa. Ramurile, frunzele şi algele care filtrau apa lacului şi o păstrau curată fură împrăştiate.

Pe seară, când tăcerea se aşternu iarăşi printre coline, cea dintâi stea în zadar îşi căută căsuţa de pe pământ; nici luna nu izbuti să-şi oglindească aici chipu-i de argint. Lacul era acum doar o întindere de mâl urât mirositoare şi lipsită de viaţă. Eleşeul murise.

Vântul duse această veste norilor, iar norii stelelor, lunii şi soarelui. Printre frunzele sălciilor, plângeau sticleţii şi ciocârliile. În acel colţişor de lume de la ţară, cerul nu mai avea să se oglindească.

Într-o seară, după o cină la care erau invitaţi nişte prieteni, mama îi spuse fetiţei sale să-şi zică rugăciunea şi să se ducă la culcare. Fetiţa ascultă şi, îngenunchiată lângă patul său, încercă să se roage. Se întoarse apoi să spună noapte bună. Mama o întrebă:

- *Ţi-ai spus rugăciunea?*
- *Nu, nu am putut.*
- *Cum nu ai putut? Du-te imediat de te roagă!*

Copila se întoarse în camera ei. După un minut apăru di nou.

- *Ei bine, ţi-ai spus rugăciunea?*

- *Nu, mămico, nu am putut!*

- *Cum aşa? Zi-mi şi mie de ce nu poţi!*

- *Nu pot să mă liniştesc. Nu pot să ascult. Faceţi aici prea mult zgomot.*

Cu toţii facem prea mult zgomot.

Plutim cu toţii

Puternicul rege Milindaîi spuse bătrânului preot:

- Tu afirmi că un om care a înfăptuit tot răul din lume de-a lungul vieţii sale care însă, înainte de a muri, îi cere iertare lui Dumnezeu se duce în cer, în timp ce unul care a săvârşit un singur păcat şi nu se căieşte merge în iad. Dar este drept acest lucru? O sută de păcate sunt mai uşoare decât unul singur?

Bătrânul preot îi răspunse regelui:

- Dacă iau o pietricică numai aşa de mare şi o pun pe apă, va merge la fundul lacului sau va pluti?

- Se va duce la fund, răspunse regele.

- Dar dacă iau o sută de pietroaie, le pun într-o barcă şi împing barca în mijlocul lacului, se vor duce la fund sau vor pluti?

- Vor pluti.

- Asta înseamnă că o sută de pietre şi o barcă sunt mai uşoare decât o pietricică?

Regele nu ştia ce să răspundă. Iar bătrânul îi explică:

- Aşa se întâmplă, stăpâne, şi cu oamenii. Chiar dacă a păcătuit mult, un om care i se încredinţează lui Dumnezeu nu va ajunge în iad.

În schimb, acela care păcătuieşte fie şi o singură dată, dar nu cere îndurarea lui Dumnezeu va fi pierdut.

Pe eşafod

În ziua nunţii, un prinţ îşi tăcu intrarea în cetatea de scaun alături de noua sa soţie.

Cei doi miri înaintau într-o minunată caleaşca, în vreme ce pe marginea drumului mulţimea aşezată pe două şiruri îi aclama.

Când ajunseră însă în piaţa dinaintea castelului, tuturora le pieri graiul.

Pe un eşafod înalt, un tâlhar era pe cale de a fi spânzurat.

Condamnatului i se pusese deja ştreangul la gât.

Prinţesa izbucni în lacrimi.

Prinţul îl întrebă pe judecător dacă nu era cu putinţă să renunţe la execuţie, drept dar de nuntă pentru soaţa sa.

Acesta răspunse sec: „nu”.

- Există care va să zică şi fapte care nu îngăduie iertare? întrebă prinţesa noastră cu voce tremurătoare.

Unul dintre sfetnicii prinţului nostru grăi amintind de o veche datină a cetăţii care spunea că orice condamnat se putea răscumpăra dacă plătea o mie de ducaţi.

Aceasta era o sumă uriaşă. Cine şi unde să găsească atâţia bani?

Prinţul nostru desfăcu punga şi, când o goli, ieşiră la iveală opt sute de ducaţi. Scotocind la rându-i în eleganta sa pungă, şi prinţesa află cincizeci.

- N-ar fi de ajuns doar opt sute cincizeci de ducaţi? întrebă ea.

- Legea spune de o mie! strigară. Principesa coborî din caleaşca şi începu să strângă bani de la paji, cavaleri şi trecători. Socoti la urmă: nouă sute nouăzeci şi nouă ducaţi. Şi nimeni nu mai avea vreunul.

- Care va să zică, pentru un singur ducat îl veţi spânzura pe omul acesta? întrebă cu uimire prinţesa noastră.

- Asta-i legea, răspunse neclintit judecătorul şi făcu semn călăului să înceapă execuţia. În acea clipă, prinţesa strigă:

- Cercetaţi şi prin veşmintele celui condamnat, poate o fi având şi el ceva.

Călăul se supuse şi dintr-un buzunar al condamnatului scoase la iveală un ducat de aur, atâta cât mai trebuia ca să-şi salveze viaţa.

În inima fiecăruia dintre noi zace ceea ce este necesar pentru mântuire. În mulţi dintre noi, bunătatea, iubirea, fericirea sunt ca nişte fitile stinse. Ajunge o simplă scânteiere pentru a se aprinde.

De ce?

Nici chiar Dumnezeu nu este drept. De ce a lăsat ca armenii să moară pe sub dărâmături când a fost cutremur? De ce-i lasă pe copiii din Sudan să moară de foame? De ce nu face nimic când sunt despădurite zonele tropicale? De ce? De ce?

Lorenzo, 15 ani

Mă întrebam ...De ce există atâta rău şi suferinţă dacă Dumnezeu care a creat lumea este drept şi atotputernic? De ce suferă cei fără vină? De ce ne pare uneori că suntem părăsiţi, de ce alteori simţim că nu avem nimic înăuntrul nostru, de ce ne sunt date nopţi searbede în care ne pierdem speranţa?

Apoi am avut un vis.

Mergeam pe o plajă al tur i de Domnul. Paşii noştri făceau urme pe nisip, câte două rânduri, unul lăsat de mine şi celălalt de El.

Mi-a dat prin minte - în acel vis al meu - că fiecare din acei paşi reprezenta o zi din viaţa mea. De aceea am stat în loc şi m-am întors să privesc acele urme care se pierdeau în depărtare. Am băgat de seamă că, pe alocuri, în loc de două rânduri de urme rămâne doar unul singur.

Am revăzut astfel întregul drum al vieţii mele. Cu uimire am constatat că acele porţiuni cu un singur şir de urme corespundeau zilelor pe care le socoteam cele mai triste din viaţa mea. Zile cu nelinişte şi nerăbdare, zile cu egoism şi gânduri negre, zile cu încercări şi îndoieli, zile de neînţeles, zile de suferinţă.

Atunci m-am adresat Domnului, cu un ton plin de reproş:

- Tu ne-ai făgăduit să rămâi cu noi în toate zilele... De ce nu ţi-ai ţinut făgăduinţa? De ce m-ai părăsit tocmai în cele mai grele clipe ale vieţii, în zilele în care aş fi avut cea mai mare nevoie să fii lângă mine?

Domnul îmi răspunse surâzând:

- Fiul meu, copilul meu, nu am încetat să te iubesc o singură clipă. Urmele acelea care se văd singure în zilele cele mai grele ale vieţii tale ale mele sunt... În acele zile te-am dus în braţe.

Invitaţia

Stăpânul unui castel dădu o mare petrecere la care îi pofti pe toţi locuitorii satului legat de domeniul său. Cu toate că pivniţele nobilului aveau vin din belşug, acesta tot nu ar fi ajuns să potolească setea sănătoasă pe care o putea avea o asemenea mulţime de invitaţi.

De aceea, stăpânul castelului le ceru următorul lucru locuitorilor satului:

- Vom pune în mijlocul curţii unde se va ţine ospăţul un butoi încăpător. Fiecare, aducând atât vin cât poate, să-1 verse

în acel butoi. Toţi vor putea astfel să bea pe săturate şi le va fi tuturor bine.

Înainte de a merge la castel, un om din sat luă un ulcior şi-1 umplu cu apă, gândindu-se:

- Puţină apă într-un butoi va trece nebăgată în seamă... nimeni nu-şi va da seama!

Ajungând la petrecere, vărsă ce adusese în ulcior în butoiul cel mare şi apoi se aşeză la masă.

Când se duseră primii de gustară băutura, iată că din butoi nu curse decât apă.

Toţi se gândiseră la fel şi aduseseră numai apă.

Dacă avem de ce să fim nemulţumiţi de lumea noastră, este pentru că mulţi dintre noi nu fac nimic.

Şi din această pricină întreaga creaţie are de suferit.

Deosebirea

Într-o bună zi, un prinţ pofti la curtea sa un negustor de cai care se oferi să-i vândă doi armăsari minunaţi. Cei doi cai se asemănau în chip desăvârşit - amândoi fiind tineri, puternici, bine făcuţi - şi totuşi neguţătorul cerea pe unul dintre ei de două ori mai mulţi galbeni decât pe celălalt Prinţul nostru îşi chemă curtenii şi le spuse:

- Voi dărui aceşti doi minunaţi cai tineri celuia dintre voi care îmi va şti spune de ce unul dintre ei face de două ori mai mult decât celălalt. Curtenii deteră ocol celor doi cai, cercetându-i bine, însă nu descoperiră nici o deosebire care să vădească o atare diferenţă în ce priveşte preţul.

- Dat fiind faptul că nu pricepeţi deosebirea dintre cei doi cai, ar fi mai bine să îi încercaţi şi astfel veţi vedea mai bine de ce unul preţuieşte atât de mult faţă de celălalt.

Spuse unor călăreţi să-i încalece şi sădea de câteva ori ocol curţii palatului. Dar nici după această încercare nu izbutiră curtenii să înţeleagă care era deosebirea în ceea ce privea valoarea celor doi cai, astfel încât până la urmă tot prinţul îi lămuri:

- Aţi băgat desigur de seamă că, atunci când alergau, unul dintre ei aproape nici nu ridica praf în urma sa, în vreme ce în urma celuilalt se ridicau nori grei de pulbere. Iată, tocmai pentru că îşi face datoria fără a ridica praf, de aceea preţuieşte cel dintâi de două ori mai mulţi galbeni decât celălalt.

În schimb, în lumea noastră, este adesea mai apreciat

tocmai acela care ridică mai mult praf.

Sperietoarea de ciori

Odată, un sticlete fu rănit la aripă de către un vânător. O vreme reuşi să supravieţuiască hrănindu-se cu ceea ce găsea pe jos. Apoi însă sosi iarna grea şi geroasă.

Într-o dimineaţă rece, căutând ceva de ciugulit, sticletele nostru se aşeză pe o sperietoare de ciori. Nu era o sperietoare de ciori oarecare, ci mai degrabă o prietenă a coţofanelor, ciorilor şi altor zburătoare.

Trupul ei de paie era înveşmântat într-un vechi strai de nuntă; capul îi era făcut dintr-un bostan portocaliu; în loc de dinţi avea boabe de grâu; drept nas îi slujea un morcov şi drept ochi - două nuci.

- Ce-i cu tine, sticlete mic? îl întrebă sperietoarea de ciori, drăguţă ca de obicei.

- Nu-mi merge bine, oftă sticletele nostru. Frigul mă omoară şi nu am unde să mă adăpostesc. Ca să nu mai spun de hrană. Teamă-mi e că nu mai apuc primăvara.

- Nu-ţi fie teamă. Vâră-te la mine sub haină. Paiele mele sunt uscate şi calde.

Aşa găsi sticletele nostru un lăcaş în inima de paie a sperietorii de ciori. Mai rămânea de văzut ce avea să mănânce. Căci sticletelui nostru îi era tot mai greu să găsească sâmburi şi seminţe. Într-o bună zi, pe când toate tremurau sub stratul îngheţat de promoroacă, sperietoarea de ciori îi zise sticletelui nostru:

- Sticlete mic, ciuguleşte dinţii mei: sunt din cele mai alese boabe de porumb.

- Dar aşa tu vei rămâne fără gură.

- De-abia voi părea mai înţeleaptă. Sperietoarea de ciori rămase fără gură, dar se bucura că micuţul său prieten trăia. Şi îi zâmbea cu ochii săi din nuci.

După câteva zile, veni rândul nasului său făcut dintr-un morcov.

- Mănâncă-1, are multe vitamine, îi spuse sperietoarea de ciori sticletelui.

Le veni apoi rândul şi nucilor care jucau rolul de ochi:

- Îmi va fi de ajuns ce ai să-mi povesteşti tu, îi spunea ea.

La urmă, sperietoarea noastră de ciori îi oferi sticletelui

şi bostanul care îi slujea drept ţeastă.

Când sosi primăvara, sperietoarea de ciori nu mai exista, dar sticletele trăia şi îşi lua zborul spre cerul albastru.

„ Iar pe când mâncau ei, Isus, luând pâine şi binecuvântând, a frânt şi, dând ucenicilor, a zis: luaţi, mâncaţi, acesta este trupul meu. “ (Matei 26, 26)

Arcul

Într-o bună zi, cuviosul trate Antonie stătea de vorbă cu unii dintre tinerii care aleseseră să-şi ducă viaţa în pustie asemeni lui. Un vânător care urmărea un animal se apropie cu mult respect.

Văzând însă cum cuviosul abate şi tinerii care îl înconjurau râdeau cu veselie, clătină din cap şi îi dojeni cu asprime.

Fratele Antonie îi vorbi însă cu pace:

- Pune-ţi o săgeată în arc şi zvârle-o. Aşa şi făcu vânătorul.

- Acum mai zvârle una, şi încă una, şi încă una... mai zise cuviosul frate.

Vânătorul se opuse:

- Dacă îmi voi îndoi de atâtea ori arcul, se va frânge!

Fratele Antonie îl privi cu un zâmbet:

- Aşa-i şi cu viaţa spirituală. A-l urma pe Dumnezeu înseamnă multă strădanie. Dacă însă ne-am osteni peste măsură, nu am rezista îndelung. Iată de ce se cade ca uneori să ne aducem aminte că până şi Dumnezeu s-a odihnit în ziua a şaptea.

Să ne aducem aminte azi de acel arc şi, mai ales, de ziua a şaptea.

Cei doi care l-au văzut pe Dumnezeu

Într-un sătuc din Polinezia, vieţuiau doi oameni care mereu se războiau unul cu celălalt. Din te miri ce, între ei mereu izbucnea câte o ceartă. Viaţa devenise de nesuportat atât pentru unul cât şi pentru celălalt, ba chiar pentru întreg satul.

Într-o bună zi, câţiva bătrâni îi ziseră unuia dintre ei:

- Singura ieşire ce-ţi mai rămâne - după ce le-am încercat pe toate - este să te duci să vorbeşti cu Dumnezeu.

- Aşa voi face, dar încotro să mă duc?

- Nimic mai uşor. Va fi de ajuns să urci acolo pe creasta

muntelui şi ai să-1 vezi pe Dumnezeu.

Fără a sta pe gânduri, omul nostru porni să-1 întâlnească pe Dumnezeu.

După multe şi obositoare zile de mers, ajunse pe vârful muntelui. Dumnezeu se afla acolo şi îl aştepta. În zadar se frecă la ochi omul nostru; nu încăpea umbră de îndoială: Dumnezeu avea chipul vecinului său certăreţ şi nesuferit.

Nimenea nu ştie ce i-o fi spus Dumnezeu.

În tot cazul însă, atunci când se întoarse în sat, nu mai era acelaşi.

Dar, cu toată purtarea sa de grijă şi dorinţa de împăcare cu vecinul său, tot rău mergeau lucrurile, întrucât celălalt căuta noi şi noi pricini de gâlceava.

Bătrânii îşi spuseră unii altora:

- Ar fi bine să meargă şi el să-1 vadă pe Dumnezeu.

Cu toată încăpăţânarea lui, până la urmă izbutiră să-1 convingă să meargă şi el pe muntele cel înalt.

Iar acolo, pe culme, şi el descoperi că Dumnezeu avea chipul vecinului său...

Din acea zi, totul se schimbă şi pacea începu să domnească peste acel sătuc.

„ Să nu-ţi faci chip cioplit!” îndeamnă fără încetare Scriptura, începând de la Decalogul pe care l-a dat Dumnezeu pe Sinai. Astfel, nici o reprezentare de-a lui Dumnezeu nu era admisă în poporul evreu: aceasta ar fi însemnat idolatrie.

Exista o singură excepţie, şi anume omul însuşi. Aceasta pentru că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu.

Aşadar, „ dacă vrei să-l vezi pe Dumnezeu, uită-te la aproapele tău

Umbra

Într-un sătuc de câmpie, în prima zi de şcoală, dis de dimineaţă, un copilaş mergea spre şcoală însoţit de mama sa.

Copilul privea ţintă la paşii cei mari pe care îi făcea umbra sa uriaşă, aşa cum o proiecta soarele dimineţii, determinându-1 să pară şi să se simtă un uriaş înalt de treizeci de metri.

Deodată, mama se opri.

Îşi privi copilul drept în ochi şi îi zise:

- Fiule, nu-ţi privi umbra de dimineaţă, uită-te la ea la amiază.

Privindu-şi în zori de zi umbra, o vulpe spuse:

- Astăzi la prânz voi mânca o cămilă. Şi întreaga dimineaţă şi-o petrecu

căutând cămile. Uitându-se iar la umbra sa pe la amiază, zise:

- Va fi la fel de bun şi un şoarece.

(K. Gibran)

Să ne cântărim pe noi înşine numai sub soarele arzător al amiezii.

Preocuparea lui Dumnezeu

Odată, o prinţesă romană îl întrebă pe rabinul Jossi ben Chalafta:

- Oare ce face Dumnezeu toată ziua? Bunul nostru rabin îi răspunse:

- Pune oamenii alături doi câte doi. Hotărăşte cine cu cine trebuie să se căsătorească, după cum un bărbat anume este pentru o anume femeie şi o anumită femeie pentru un anumit bărbat.

- Păi asta nu-i mare lucru, replică prinţesa. Asta pot face şi eu. Pot să unesc o mie şi una de perechi într-o zi.

Rabinul Jossi nu mai zise nimic.

Şi ce făcu prinţesa noastră? O pomi prin palatele sale, luă mii de sclavi şi tot atâtea sclave şi îi căsători, spunând:

- Acest bărbat o va lua pe acea femeie, această femeie se va căsători cu acel bărbat!

În timpul nopţii, aproape toate perechile se certară şi se bătură de mama focului. Dis de dimineaţă, se înfăţişară prinţesei.

Câte unul avea gâtul frânt, câte una ochiul vânăt, alţii încă nasul zdrobit....

Prinţesa trimise după rabinul Jossi, îi istorisi întreaga poveste şi zise la urmă:

- Aveai dreptate. Îmi dau acum seama că numai Dumnezeu poate alătura un bărbat şi o femeie.

Atunci se auzi un glas din cer:

- Şi nici pentru mine nu-i lucru uşor.

Şi se îndoieşte oare cineva de asta?

Orăşelul cel uituc

Odată, într-un orăşel ca atâtea altele, începură a se petrece lucruri ciudate.

Copiii uitau să-şi facă temele, cei mari uitau să-şi scoată încălţările înainte de a se vârî în pat, nimeni nu mai saluta pe nimeni.

Poarta Bisericii rămânea închisă. Clopotele nu mai sunau. Nimeni nu-şi mai amintea rugăciunile.

Ba chiar într-o luni dimineaţa, un învăţător îşi întrebă elevii:

- De ce n-aţi venit ieri la şcoală?

- Pentru că ieri a fost duminică! răspunseră şcolarii. Iar duminica nu se fac ore.

- Dar de ce? întrebă învăţătorul. Copiii însă nu ştiură ce să răspundă. Se apropia Crăciunul.

- Oare de ce se aud aceste cânturi minunate?

- De ce sunt luminiţe prin copaci?

Nimeni nu ştia de ce. Doi prieteni se certaseră: se insultaseră unul pe celălalt până ce răguşiseră.

- Acum nu mai am nici un prieten, se gândea unul dintre ei în ziua următoare, neştiind ce să facă.

Orăşelul devenea tot mai cenuşiu şi mai trist. Lumea era pe zi ce trecea tot mai egoistă şi mai hrăpăreaţă.

- Mi se pare că am uitat ceva important, spuneau mereu cu toţii.

Într-o zi, printre acoperişuri, suflă un vânt puternic, atât de puternic încât putea să urnească clopotele bisericii. Cel mai mic dintre ele şi începu să bată.

Pe neaşteptate, lumea se opri în loc şi privi spre cer. Un om strigă în gura mare ceea ce era pe buzele tuturor:

- Iată ce am uitat... am uitat de Dumnezeu!

Dacă în lumea noastră mai dăinuie speranţa este numai pentru că se mai aude rostit numele lui Dumnezeu. Mii şi mii de persoane aruncă asupra acestui nume bucuriile şi tristeţile vieţii lor. Acesta este singurul nume ce ia asupră-i toată povara lumii şi dă sens tuturor lucrurilor.

Fie şi pentru aceasta şi nu am putea să renunţăm să-l pronunţăm cu respect şi încredere.

Să începem cu sfârşitul

Un om îl întrebă odată pe cel care îi adusese vestea morţii unui prieten comun, destul de înstărit:

- Cât a lăsat în urma sa? Acesta din urmă îi răspunse:

- Totul.

într-o ţară îndepărtată domnea un prinţ căruia tare îi plăcea să se fudulească cu bogăţiile sale nemaipomenite. Purta în fiecare zi veşminte ţesute cu fir de aur şi bătute cu nestemate. Şi apoi - mai întotdeauna numai şi numai în zori de zi, atunci când soarele bătea din faţă şi făcea ca straiele sale să strălucească răspândind mii de sclipiri în furu-i - ieşea din palatul regal pentru a primi plecăciunile supuşilor săi.

Acest lucru era ceea ce îl umplea de bucurie.

Într-o zi însă prinţul ieşi pe cal după-amiază. Soarele era acum înapoia sa şi tânărul domn îşi zări pentru întâiaşi dată umbra. Se asemăna unui nor întunecat care nu-l părăsea nici o clipită.

Urlând înfuriat, prinţul dădu pinteni calului.

Nu putea să domnească acolo unde era umbra sa. Avea să caute un ţinut unde să nu fie umbre.

De aceea plecă de acolo în goana calului.

El încă mai rătăceşte şi azi pe calul său.

Trebuie să învăţăm să trăim cu umbra morţii alături.

Ogorul

Un tată lăsă fiilor săi moştenire un ogor cu grâne. Cei doi îl împărţiră frăţeşte. Dar unul dintre ei era bogat şi necăsătorit, câtă vreme celălalt era sărac şi avea de crescut mulţi copii.

Când veni timpul secerişului, fratele cel bogat începu să se zvârcolească în pat cugetând în sinea lui: „Eu sunt bogat, la ce-mi folosesc mie snopii aceia? Fratele meu este sărac şi are nevoie de mult grâu pentru familia lui.”

Se ridică din pat, se duse la câmp şi, din partea sa, luă o mulţime de spice şi le duse pe bucata de ogor a fratelui său.

În aceeaşi noapte, fratele său gândea şi el: „Fratele meu nu are nici soţie, nici copii. Bucuria sa este bogăţia şi eu vreau să văd că bucuria lui creşte.”

Îşi lăsă culcuşul, plecă la câmp şi duse mult din ce secerase el în partea de ogor ce aparţinea fratelui său.

Atunci când, în zori, cei doi se duseră la câmp, mare le fu uimirea când văzură că grâul nu scăzuse.

În nopţile următoare făcură acelaşi lucru, Fiecare dintre ei ducea din grâul său pe ogorul fratelui. Şi, în fiece dimineaţă, descopereau că grâul nu scădea.

Însă, într-o noapte, cei doi fraţi se întâlniră la mijlocul

ogorului, amândoi având braţele pline de snopi de grâu. Îşi dădură seama de cele întâmplate şi, râzând, se îmbrăţişară.

Atunci auziră un glas din cer:

- Locul acesta pe care a fost vădită atâta iubire frăţească se cuvine a fi ales pentru zidirea templului meu, templul iubirii dintre fraţi.

Şi, în fapt, regele Solomon a ales mai târziu acel loc pentru a construi templul.

Oare azi ar mai izbuti regele Solomon să găsească un loc pentru templu?

Asemănarea

O soră misionară îngrijea cu multă grijă respingătoarele răni ale unui lepros. Făcea ceea ce avea de făcut surâzând şi pălăvrăgind cu bolnavul, ca şi cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume.

La un moment dat, îl întrebă pe bolnav:

- Crezi în Dumnezeu?

Bietul om o privi ţintă îndelung şi apoi răspunse:

- Da, *acuma* cred în Dumnezeu.

Un preot misionar călătorea cu un tren japonez foarte rapid şi îşi petrecea timpul citind din cartea de rugăciuni. O zdruncinătură făcu să lunece pe jos o iconiţă cu Fecioara Măria.

Un copil care şedea în faţa misionarului nostru se aplecă şi culese de jos iconiţa. Curios ca toţi copiii, înainte de a i-o da înapoi, se uită la ea.

- Cine este această doamnă frumoasă? îl întrebă pe misionarul nostru.

- Este... mama mea, răspunse preotul, după o clipită de nehotărâre.

Copilul îl privi, apoi se uită iar la iconiţă.

- Nu semeni prea mult cu ea, zise el.

Misionarul răspunse zâmbind: - Şi totuşi, te asigur că încerc de o viaţă să-i semăn câtuşi de puţin.

Oare noi cu cine semănăm?

Pentru binele regatului

Fiul regelui se îndrăgostise, aşa cum se întâmplă îndeobşte în basme, de fiica bnitarului, care era săracă, dar frumoasă. Se căsătorise cu ea.

Preţ de câţiva ani, cei doi soţi trăiră în pace şi fericire.

Dar, la moartea tatălui său, prinţul urcă pe tron.

Dregătorii şi sfetnicii săi se înghesuiră să-1 facă să priceapă că, pentru binele regatului, trebuia să-şi repudieze soaţa din popor şi să ia în loc pe fiica unui puternic rege vecin, această căsătorie având a-i asigura pacea şi prosperitatea.

- Repudiaţi-o, stăpâne, până la urmă este doar fiica unui brutar.

- Siguranţa tronului şi a supuşilor domniei voastre trebuie să fie pe primul loc.

Cum dregătorii săi insistau într-una, până la urmă tânărul rege cedă.

- Trebuie să te repudiez, îi spuse el soţiei, mâine te vei întoarce la tatăl tău. Vei putea duce cu tine ceea ce ai mai de preţ.

În seara aceea mâncară împreună pentru ultima dată. Tăceau. Femeia părea împăcată şi turna într-una vin în pocalul regelui.

Când se termină cina, regele căzu într-un somn profund. Femeia îl înfăşură într-o cuvertură şi îl luă în spate.

În zorii zilei următoare, regele se deşteptă în casa brutarului.

- Cum am ajuns aici? întrebă cu uimire. Soţia îi răspunse surâzând:

- Mi-ai spus că pot lua cu mine ceea ce am mai de preţ. Iată, ceea ce am mai scump pe lume eşti tu.

Oare noi ce am lua asupră-ne?

Nava de război

O navă de război asigura paza într-o zonă foarte primejdioasă a Mediteranei. Neliniştea plutea în aer. Vizibilitatea era scăzută din pricina ceţei dense ce se aşternuse, aşa încât căpitanul rămase pe punte să supravegheze diversele manevre ale echipajului.

Puţin după lăsarea întunericului, santinela de pe punte vesti:

- Lumină la tribord!

- Stă pe loc sau se îndepărtează? Strigă căpitanul.

- Stă pe loc, căpitane, răspunse santinela. Aceasta însemna că nava de război era în grav pericol de a intra în coliziune cu cealaltă navă. Căpitanul îi ordonă celui care era responsabil cu semnalizarea:

- Semnalează acelei nave: suntem în pericol de coliziune, vă sfătuiesc să schimbaţi direcţia cu 20 de grade.

Drept răspuns, li se semnală deopotrivă:

- Ar trebui să schimbaţi voi direcţia cu 20 de grade.

Căpitanul spuse iar:

- Transmite-le: eu sunt căpitan, schimbaţi direcţia cu 20 de grade.

-Eu sunt marinar de mâna a doua - li se răspunse. Aţi face bine să schimbaţi direcţia cu 20 de grade.

Acum căpitanul chiar se înfuriase; urlă:

- Transmite-le: nava noastră este una de război: schimbaţi direcţia cu 20 de grade.

Li se răspunse simplu:

- Eu sunt un far.

Nava de război schimbă direcţia.

Isus spuse: „ Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica mea şi porţile iadului nu o vor birui. “

(Matei 16, 18).

Nu putem strivi Biserica, dar putem să ne strivim de ea încercând să o înfruntăm.

Milostenia

Într-o zi, cu multă vreme în urmă, undeva în Anglia, o tânără femeie înfăşurată în nişte veşminte zdrenţăroase, străbătea uliţele unui sătuc, bătând din poartă în poartă şi cerând milostenie.

Nu prea avea noroc. Mulţi îi adresau vorbe de ocară, alţii asmuţeu câinii asupră-i. Alţii încă îi aruncară în poale doar coji de pâine mucegăită şi cartofi stricaţi.

Numai doi bătrânei care locuiau într-o casă micuţă de la marginea satului o poftiră în casă pe sărmana femeie.

- Şezi un pic de te încălzeşte, spuse moşul, în vreme ce soţia sa pregătea o ulcică de lapte şi o felie mare de pâine.

În timp ce femeia mânca, cei doi bătrânei o mângâiară cu câteva vorbe bune.

În ziua următoare, în acel sat se petrecu un lucru nemaipomenit. Un slujbaş regesc aduse pentru familiile din fiecare casă câte o invitaţie la palat.

Neaşteptata invitaţie tulbură tot satul, iar după-amiază toate familiile, gătite în straiele de sărbătoare, sosiră la castel.

Fură duse într-o impunătoare sală de ospeţe şi fiecăruia i

se dădu un loc anume.

Când se aşezară cu toţii, servitorii în livrele începură să servească mâncarea.

De îndată, se ridică un murmur de dezaprobare şi mânie pe care nimeni nu încerca să le ascundă. În fapt, servitorii puneau sârguincioşi pe farfurii coji de cartofi, pietre şi coji de pâine mucegăită. Numai în farfuriile celor doi bătrânei, aşezaţi undeva la un colţ al mesei, puseră cu politeţe rafinate şi delicioase feluri de mâncare.

Pe neaşteptate, în sală intră tânăra femeie cu veşmintele zdrenţuite. Cu toţii amuţiră.

- Aţi găsit astăzi tocmai ceea ce mi-aţi dat mie ieri.

Îşi scoase hainele nepotrivite cu care era înveşmântată. Pe sub zdrenţe avea nişte straie aurite, presărate cu nestemate.

Era însăşi regina.

Un bogătan ajunse în rai. Primul lucru pe care îl făcu fu un tur prin piaţă unde cu uimire văzu că mărfurile erau vândute cu preţuri foarte scăzute.

De îndată puse mâna pe portofel şi începu să comande cele mai frumoase lucruri pe care îi cădeau ochii.

Când trebui să plătească, întinse îngerului care vindea la tejghea un teanc mare de bancnote.

Îngerul zâmbi şi spuse:

- Îmi pare rău, dar aceşti bani aici nu au nici o valoare.

- Cum aşa? întrebă cu mirare bogătaşul.

- Aici sunt valabili doar banii care au fost dăruiţi pe pământ, răspunse îngerul.

Să încercăm să nu uităm azi de comoara noastră din cer.

Verbul *a da*

Odată, un ministru şedea pe marginea unei fântâni arteziene. Din neatenţie, alunecă înăuntru. Unii dintre trecători înaintară şi îi întinseră mâna, spunându-i:

- Dă-mi mâna, omule!

Dar politicianul nostru nici nu voia să audă de aceasta şi nu întindea nimănui mâna.

În acea clipă trecu pe acolo un om care îşi croi drum prin mulţime şi zise:

- Prieteni, ministrul nostru a învăţat de mic doar verbul *a lua;* nu ştie însă verbul *a da.*

Şi, spunând acestea, îi întinse mâna.

- Bună ziua, Excelenţa Voastră; *luaţi-mă* de mână.

De îndată, ministrul îl prinse de mână pe acel om şi ieşi din apă.

Oamenii confundă adesea verbele. Dumnezeu însă ştie doar verbul a da.

Hăul cel adânc

Un om veşnic nemulţumit de sine şi de ceilalţi, bombănea mereu împotriva lui Dumnezeu, spunând:

- Dar oare cine o fi hotărât că fiecare trebuie să-şi poarte crucea? Se poate oare să nu existe nici o cale de a scăpa de ea? Eu chiar m-am săturat de greutăţile mele de zi cu zi!

Dumnezeu îi răspunse omului nostru printr-un vis.

Astfel, el văzu că viaţa oamenilor pe pământ se asemuia cu o nesfârşită procesiune. Fiecare umbla purtându-şi crucea în spate - încetişor, dar fără întrerupere, pas cu pas.

În cortegiul fără de sfârşit se afla şi el şi înainta cu greu purtându-şi propria cruce. Îşi dădu seama că aceasta era cam lungă; din această pricină îi era atât de greu să meargă înainte.

„Ar fi de ajuns să o scurtez doar puţin şi nu m-aş mai chinui într-atât”, îşi spuse el.

Se aşeză pe o piatră de la marginea drumului şi, cu o tăietură hotărâtă, scurtă cu o palmă bună crucea sa. Când porni din nou, îşi dădu seama că acum putea umbla mai simplu şi mai uşor. Şi, fără a se obosi prea tare, ajunse pe la mijlocul acelui şir de oameni.

Dar acolo era un hău adânc: o crăpătură largă în pământ, dincolo de care părea că începe „ţinutul fericirii veşnice”. Ce se putea vedea dincolo de acel hău era raiul pe pământ.

Dar nu erau poduri şi nici punţi pe unde s-ar fi putut trece dincolo. Oamenii totuşi treceau uşor.

Fiecare îşi lua crucea de pe spate, o aşeza peste hău şi trecea păşind pe ea.

Crucile păreau potrivite ca lungime: erau la fel de lungi pe cât era de lată gura hăului.

Cu toţii trecură. Numai el nu. Doar îşi scurtase crucea şi acum aceasta nu mai era îndeajuns de lungă pentru a ajunge de partea cealaltă a hăului: Se apucă de plâns, disperat: „Ah, dacă aş fi ştiut...”

Dar acum era prea târziu şi să se plângă nu-i era de nici un folos.

Tocmai pe când trecea printr-o perioadă în care avea o mulţime de griji, pe sfânta Tereza deAvila o luă o puternică durere de picioare.

Se plânse adresându-se lui Dumnezeu:

- Doamne, doar asta mai lipsea după ce că aveam atâtea necazuri.

Dumnezeu îi răspunse:

- Pe cei ce îi iubesc, socotindu-i prieteni, îi încerc, Tereza.

Iar ea îi mai spuse:

- Acum înţeleg de ce ai atât de puţini prieteni!

Povestea peştişorului de aur

Era odată un peştişor de aur care într-o bună zi luă cei şapte talanţi pe care îi avea şi o porni la drum în căutarea norocului. Nu ajunse însă prea departe, când îi ieşi în cale un tipar care îi spuse:

- Hei, cumetre, încotro ai pornit-o?

- În căutarea norocului, răspunse cu mândrie peştişorul de aur.

- Ai ajuns unde trebuie, spuse tiparul. Pentru numai patru talanţi, poţi să cumperi această aripioară foarte rapidă, datorită căreia vei călători cu o repeziciune de două ori mai mare.

- Iată un târg bun, zise foarte încântat peştişorul de aur.

El plăti, luă aripioara şi începu să înoate mai iute.

Ajunse în curând în ţinutul unei sepii mari care îl chemă la ea.

- Hei, cumetre, încotro te duci?

- Am pornit-o în căutarea norocului, răspunse peştişorul de aur.

- Ţi-ai aflat norocul, grăi iar sepia. Îţi pot vinde pentru un preţ de nimica această elice, astfel încât vei călători şi mai grabnic.

Peştişorul de aur cumpără elicea cu banii ce-i rămăseseră şi porni iar cu o viteză de două ori mai mare. Întâlni în curând şi un rechin uriaş care îi dete bineţe.

- Hei, cumetre, încotro ai pornit-o?

- În căutarea norocului, răspunse peştişorul de aur.

- L-ai şi găsit. Poţi s-o iei pe scurtătură, îi zise rechinul, arătându-i gura sa căscată, astfel vei câştiga mult timp.

- Oh, mulţumesc mult! exclamă peştişorul de aur şi se

strecură în fălcile rechinului, în care fu cu uşurinţă devorat.

Acela care nu prea ştie ce vrea o sfârşeşte cu uşurinţă acolo unde n-ar dori.

Mâinile lui Dumnezeu

Un maestru călătorea împreună cu un discipol de-al său pe care îl însărcinase să poarte de grijă cămilei. Într-o seară, ajungând la un han, discipolul era atât de obosit încât nu legă animalul.

- Doamne, se rugă culcându-se, ai tu grijă de cămilă: ţie ţi-o încredinţez.

În dimineaţa următoare, cămila dispăruse.

- Unde este cămila? întrebă maestrul.

- Nu ştiu, răspunse discipolul. Ar trebui să-1 întrebi pe Dumnezeu. Ieri seară eram atât de ostenit, încât i-am încredinţat lui cămila noastră. Doar nu e vina mea dacă a fugit sau a fost furată. I-am cerut clar lui Dumnezeu să vegheze asupra ei. Numai El e răspunzător. Tu m-ai îndemnat mereu să am încredere deplină în Dumnezeu, nu-i aşa?

- Desigur, trebuia să ai încredere în Dumnezeu, dar după ce mai întâi ai fi legat cămila, răspunse maestrul. Aceasta pentru că Dumnezeu nu are alte mâini decât mâinile tale.

Numai Dumnezeu poate da credinţa;

noi însă putem da mărturie.

Numai Dumnezeu poate da speranţa;

noi însă putem sădi încredere înfrăţii noştri.

Numai Dumnezeu poate da iubirea;

noi însă putem să-i învăţăm pe cei de lângă noi să iubească.

Numai Dumnezeu poate da pacea;

noi însă putem semăna unitate în jurul nostru.

Numai Dumnezeu poate da putere;

noi însă putem oferi sprijin celor care sunt descurajaţi.

Numai Dumnezeu este calea;

noi însă putem să le-o arătăm celorlalţi.

Numai Dumnezeu este lumina;

noi însă putem să facem ca ea să strălucească înaintea altora.

Numai Dumnezeu este viaţa;

noi însă putem să facem să renască în ceilalţi dorinţa de a trăi.

Numai Dumnezeu poate face lucruri ce par cu neputinţă;
noi însă vom putea face ceea ce ne stă în putinţă.
Numai Dumnezeu îşi este suficient sieşi;
însă El preferă să poată conta pe noi...

Mărul

În fiecare dimineaţă, puternicul şi nespus de bogatul rege din Bengodi primea omagiul supuşilor săi. Cucerise ceea ce era de cucerit şi acum se cam plictisea.

În mijlocul poporului, în fiecare zi foarte punctual, venea şi un tăcut cerşetor care întindea regelui un măr. Apoi, tot în tăcere, se retrăgea. Regele, obişnuit să primească daruri mai de soi, cu un gest un pic stânjenit, primea darul, însă, de îndată ce cerşetorul se întorcea cu spatele începea să râdă de el, împreună cu întreaga sa curte.

Cerşetorul însă nu se descuraja.

Se întorcea în fiece dimineaţă să depună în mâinile regelui darul său.

Regele îl lua şi îl aşeza mecanic într-un coş aflat lângă tronul său.

În acel coş erau toate merele aduse cu drăgălăşenie şi răbdare de cerşetor. De acum se acriseră.

Într-o bună zi, maimuţa preferată a regelui luă una dintre acele poame şi muşcă din ea, zvârlind-o însă cât colo şi scuipând îmbucătura la picioarele regelui. Cu surprindere, suveranul văzu ieşind la iveală din miezul mărului o perlă irizată.

Ceru pe dată să fie desfăcute toate merele adunate în coş şi găsi înăuntrul fiecăruia câte o perlă.

Minunat, regele îl chemă pe straniul cerşetor şi îl luă la întrebări.

- Ţi-am adus aceste daruri, stăpâne - răspunse omul - pentru a te face să înţelegi că viaţa îţi oferă în fiecare dimineaţă un dar nepreţuit, de care tu însă uiţi, lepădându-te de el, pentru că eşti înconjurat de prea multe bogăţii. Acest dar este ziua care începe.

De mâine voi fi trist, doar de mâine.
Dar astăzi fi-voi mulţumit:
La ce bun să fim trişti, la ce bun?
Pentru că bate un vânt mai rece?
De ce-ar trebui să mă-ntristez astăzi pentru ziua de

mâine?

Poate că ziua de mâine va fi bună, poate că ziua de mâine va fi senină.

Poate că mine încă va mai străluci soarele.
Şi atunci nu voi avea motiv să mă-ntristez nici mâine.
De mâine voi fi trist, doar de mâine.
Dar astăzi, astăzi fi-voi mulţumit;
Şi fiecărei zi amare îi voi zice:
Doar de mâine voi fi trist,
Astăzi nu.

(poezie găsită într-un ghettou în 1941; a fost scrisă de un băiat)

CUPRINS